

Entrevista de Silvia Fornós per al Diari de Tarragona en ocasió de la mostra de Dionis Escorsa **“El problema dels tres cossos”** al Museu d'Art Modern de Tarragona.

Agost 2022.

- Quina és la singularitat de la mostra El problema dels tres cossos? Per què es diu així l'exposició?

El problema dels tres cossos és un problema matemàtic que apareix just després que Kepler al segle XVII proposi solucions elíptiques per als moviments d'atracció gravitatoria entre cossos celestes. Kepler ofereix una manera molt senzilla per a calcular com dos cossos es mouen atrets entre ells, però s'adona que si la seva formula s'aplica a sistemes de més de dos estrelles es fa molt difícil de calcular. Els moviments es tornen una dansa caòtica, i el sistema es fa inestable, tendint a expulsar un dels seus membres o a col.lapsar al cap de temps, una mica com passa amb els triangles amorosos.

- Quines característiques té la reinterpretació que has fet amb Albert Merino de L'Esfinx de Roscoff (1910), de Josep Nogué?

L'Esfinx de Roscoff és un quadre que pertany a la col.lecció del MAMT i que mostra una alba en una platja deserta amb unes roques que tenen unes formes antropomòrfiques que deixen endevinar la silueta d'una esfinx. Com que l'esfinx grega clàssica és una simbiosi de tres cossos; cap de dona, ales d'ocell i cos de felí, em va semblar pertinent fer una adaptació del quadre que mostrés aquest “problema dels tres cossos” afegint-li una sortida de sol triple. Amb Albert Merino, un molt bon artista i coneixedor de les últimes tècniques d'animació, hem aixecat un mapa tridimensional del paisatge que es veu en el quadre, i a partir d'exemples de moviments de tres cossos celestes baixats de pàgines científiques hem projectat damunt d'una còpia també pintada a l'oli del quadre original de Nogué, una animació de sortides i evolucions de tres sols, fent que canviïn les atmosferes, la llum i les ombres damunt les pedres pintades. És una mica com si el quadre hagués estat pintat amb el mateix estil de paisatgista romàntic però en un món de ciència ficció on hi hagués tres sols en lloc de un, cosa que en l'univers no és infreqüent; la estrella que tenim més pròxima, Alfa Centauri, és un sistema trisolar.

- La col·lecció es divideix en tres espais. Què podem veure en cadascun d'ells? - Quantes obres exhibeixes i quin és l'estil?

La projecció sobre pintura és la peça de la sala principal, que es pot veure també desde el carrer de Santa Anna en horari nocturn a través d'un gran finestral. En la següent sala hi ha les tres petites peces dels “Sacrillegis estel.lars” i en la tercera una sèrie d'un centenar de dibuixos titulada “El balcó invers”

- Quins són els teus referents per crear Sacrillegis Estel·lars? I per què aquest nom?

Els Sacrillegis Estel·lars són intervencions realitzades sobre pintures paisatgístiques catalanes de principis del segle XX, del mateix estil i època que el gran quadre de Nogué.

Damunt tres petits olis d'Eliseu Meifrén, Modest Urgell i del meu avi homònim Dionís Escorsa, he pintat a l'oli els mateixos tres sols, de vegades afegint-ne dos a l'únic que mostraven, o fent-los entreveure amb raigs per sobre núvols, es a dir alterant aquest cop físicament els llenços d'una manera difícil de restaurar, i posant en qüestió la idea d'autoria en la obra artística.

- També exposes dibuixos i teles creats durant el confinament. Passat el temps, quina reflexió en fas d'aquestes obres?

Vaig començar a fer els dibuixos d'"El balcó invers" -que omplen la tercera sala- una mica abans de la pandèmia, però el confinament va intensificar la seva creació i va resituar la seva temàtica dins un àmbit més domèstic i més claustrofòbic. Són dibuixos independents, però el centenar que mostro es poden llegir seqüencialment, quasi com si fossin l'historyboard d'una pel·lícula dramàtica desestructurada, amb personatges que es van definint i diferents escenes succesives comico-tràgiques que es van retroalimentant en l'espai expositiu, amb més dibuixos situats en paral·lel o superposats. A la sèrie realitzada ja fa un parell d'anys n'hi he afegit expressament per aquesta mostra una dotzena de nous, en els que els mateixos personatges es tornen esfinxs, apareixen també alguns sols múltiples i fins i tot hi ha un retrat amagat de Josep Nogué.

- Amb quina tècnica et sents més còmode i per què?

Vinc de la pintura però treballo en totes les disciplines de la imatge, des del cinema experimental fins a l'escenografia projectada en teatres, passant per la videoinstal·lació, el dibuix o la cartografia. El que no sóc massa és escultor, tendixo a la desmaterialització.

- Quina és la teva/teves fonts d'inspiració?

Lynch, Tarkovski, Botticelli, Miyazaki, Kentridge, Dürer, Disney, Bergman, Goya, Passolini, etc

- Quina reacció vols despertar al públic amb aquesta exposició?

Que reaccionin com vulguin però que se la mirin amb deteniment i no passavolant.